

forpurre, at denne Kongres blev holdt her i Danmark. Jeg udviste ikke eller lod ikke Russerne udvise, som det er blevet sagt; det vilde jeg nemlig meget nødig gøre. Thi naar man skulde til at udvise alle disse Russere paa en Gang — jeg husker ikke, hvor mange det var, der var mødt, om det var 200, 300 eller hvor mange, men de Herrer, som have betalt deres Billet til England, vide det vel, — kunde man være ret sikker paa, at det i alt Fald vilde være tvivlsomt, om nogen af Nabostaterne vilde tage imod dem, og Følgen deraf vilde da blive, at naar Udvisningen skulde sættes i Værk, kunde det kun blive Udvisning til Rusland. Der havde jeg ikke Lyst til at sende dem hen med Tvangspas. Nej, jeg lod dem ikke udvise, men jeg lod dem meddele, at hvis de ikke inden en vis Tid vare ude af Danmark, vilde de blive udviste. Naa, lige saa nødig som jeg vilde udvise Russerne til Rusland, lige saa nødig vilde Russerne selv udvises til Rusland, og Følgen deraf var jo, at de Dagen efter alle sammen drog af Sted til Malmø for at holde deres Kongres der. Men da de kom til Malmø, viste det sig jo, at Sverige heller ikke vilde finde sig i, at der blev afholdt en Kongres af den Natur i Sverige. De telegraferede til Kristiania, om ikke de kunde komme der, men den norske Regering svarede tilbage — ja, jeg ved det kun fra Bladene, der staar ganske vist saa meget —, at det kunde heller ikke lade sig gøre, og Politimesteren eller Landshøvdingen — jeg ved ikke hvem — i Malmø fik Telegram — hvad jeg senere saa i svenske Blade — fra Regeringen i Stockholm, som kort og godt gik ud paa: De fremmede skulde forlade Landet. Saa kom det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (P. Knudsen), som særlig tog sig af disse Russere, var en Slags Fører eller Fremmedfører for dem, hjem til mig og forklarede mig — ganske vist ikke, at der nu i Sverige var kommet Ordre om, at Russerne skulde forlade Landet —, men at Russerne vilde holde deres Kongres i London, og derfor vilde det være meget rart, om de kunde faa Lov til at rejse her igennem Landet. Med den Godmodighed og Skikkelighed, som er mig medfødt (Munterhed) — ja, nu skulle De blot høre —, sagde jeg til det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds: Ja, lad gaa! Lad dem rejse her igennem Landet, men De — ja, jeg sagde ikke det ærede Medlem, men jeg nævnede hans Navn til ham — maa give mig Deres Ord paa, at de ikke holde nogen Kongres her

i Landet. Det gav han sit Ord paa. Lad gaa; lad dem rejse her igennem Landet, men saa maa vi ogsaa være dem kvit. Naa, det fandt han jo var meget rigtigt, og han gik meget veltilfreds bort, men den samme eller den næste Dag — jeg husker ikke rigtigt hvilken — kom han tilbage og meddelte mig, at nu vare Russerne komne tilbage fra Malmø, og nu stode de ude paa Jernbanen, men de kunde ikke komme af Sted — de skulde over Esbjerg til London —, fordi Det forenede Dampskibsselskab var betænkeligt ved at tage dem med, idet Det forenede Dampskibsselskab frygtede for, at den engelske Regering muligvis vilde nægte Russerne Adgang til England, og at Følgen da kunde blive, at Dampskibsselskabet ikke vidste, hvad det skulde gøre med Russerne. Saa vilde det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds have mit Løfte paa, at hvis de bleve nægtet Landgang i England, skulde de faa Lov til at rejse tilbage her igennem Landet. Men saa langt gik min Godmodighed og Skikkelighed dog ikke; dertil svarede jeg bestemt Nej. Og jeg forklarede det ærede Medlem, at han jo nok vilde kunne forstaa, at jeg ikke vilde udsætte mig for at blive siddende med disse Russere paa Haanden, naar ingen andre vilde have dem. Jeg sagde, at han jo nok vilde kunne forstaa, at hvis nu Russerne gik tilbage her til Danmark, og ingen andre Lande vilde have dem, og jeg saa blev nødt til at sende dem tilbage til Rusland, hvor de af Regeringen maaske ikke fik nogen særlig venlig Modtagelse, naar de kom, saa vilde det jo under store Skrig, Fagter og Gebærder blive lagt paa min Tallerken — det var de Ord, jeg brugte —, og det ærede Medlem indrømmede, at det kunde der i Grunden være noget i. Saa gik det ærede Medlem igen til Det forenede Dampskibsselskab, og Dampskibsselskabets Grund var den, at det ikke vilde risikere ikke at kunne komme i Land med Russerne og saa maaske skulde sejle dem hele Vejen tilbage til Rusland gratis. Imidlertid blev der saa telegraferet til England. Og derfra kom Svar tilbage, at naar Fremmedloven blev iagttagen, kunde Russerne godt komme i Land. Denne Fremmedlov gaar ud paa, at de, der ikke ere Passagerer paa 1ste og maaske 2den Klasse, skulle paavise, at de hver for sig ere i Besiddelse af 5 £, ellers faa de ikke Lov at lande. Det er i øvrigt en meget skrap Fremmedlov, og jeg vil i denne Forbindelse bemærke, at jeg erindrer en Gang at have læst en Rets-